

VIŠKLIFO
ARISTOKRATAI

SOPHIE
PEMBROKE

ŠITO MES
NEPLANAVOME

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Sophie
Pembroke**

**ŠITO MES
NEPLANAVOME**

Trijų knygų serija
“Višklifo aristokratai”
Trečia knyga

Versta iš Sophie Pembroke,
Baby on the Rebel Heir's Doorstep, 2022
© Sophie Pembroke, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.
Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.
Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2024
© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2024
ISBN 978-609-03-0991-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Klifordų dvaro pokylių salė buvo sausakimša vietos grietinėlės atstovų. Lena Filips žvalgydamasi po pilnutėlę patalpą matė pažįstamus veidus. Hmm. Jos nuomone, čia susirinkę ir ne tokie *svarbūs* ar *teigiami* žmonės. Nors Vandens Šuliniuose ir Višklife, tokiuose mažuose kaimečiuose, pokylio šeimininkai vargu ar galėjo sau leisti būti itin išrankūs, jei norėjo suburti pilną salę svečių.

Tačiau tai reiškė, kad ir jos broliai, tikėtina, čia dalyvaus. Nei Geris, nei Keitas nepraleisdavo progos nemokamai išgerti ar pasilinksinti. Be to, Lena nė nepuoselėjo vilčių, kad bent vienas iš jų jausis atsakingas likti prižiūrėti „Lapės“ – šeimos užėigos, kuri jiems atiteko po tėvo mirties prieš dvejus metus. Mergina beveik nusitebo, kad broliai nepaprašė jos padirbėti vietoj jų. Galbūt todėl, kad mėnesius nesitarę su ja, kaip pagerinti šeimos verslą, numanė – ir visiškai teisingai, – kad ji atsisakys. Anksčiau būtų pasiėgusi kitaip. Stengėsi nenuvilti tėvo. Tačiau broliai – jau ne jos rūpestis. Na, beveik ne.

Šiaip ar taip, vis tiek jaudinosi dėl „Lapės“... Pačiupusi iš pro šalį einančio padavėjo taurę šampano – tik vieną, nes vėliau pati vairuos

automobilį, – Lena dar kartą perbėgo salę akimis, mintyse dėliodama planą, su kuo šįvakar reikėtų pasikalbėti ir kokia tvarka. Tolumoje, prie terasos, matė kunigą Dominiką Speidą. Galėtų įsprausti jį į kampą bent dėl maisto banko bažnyčioje per vasaros atostogas. Tačiau pirma būtina šnektelėti su Trevoru ir Kete apie pasklidusią naujieną, jog bus parduodamas kaimelio seniūnijos pastatas ir ką tai reikš jų bendruomenės centrui. O prieš tai turbūt derėtų susirasti Polą Gardinerį, vietos nekilnojamojo turto agentą. Galbūt pavyktų išpešti iš jo ką nors naudinga... Kitapus salės matė šventės šeimininkę Viktoriją Blait, netrukus tapsiančia Kliford, – su šypsena veide ji sukiojosi tarp svečių, rankomis apgobusi nemažą pilvuką. Buvo gera tai matyti, nes po Viktorijos vyro ir vienintelio sūnaus mirties Lena nebuvo tikra, ar iš viso kada nors dar išvys šypsena draugės veide. Tačiau, regis, Finui Klifordui pavyko įtikinti ją patikėti šviesios ateities galimybe.

Bet su Viktorija šnektelės vėliau. Pirmiausia – kaimo reikalai.

Polo niekur nematė, o kunigas Speidas stovėjo per arti Gerio ir Keito, užėmusių terasą, todėl Lena pasuko prie stalo, kur svečiai galėjo

pasivaišinti patys, ir tenrymančių Trevoro ir Ketės.

- O, Lena! Kaip tik tavęs ieškojau, - pasisveikino Trevoras.

- Ieškojai nebent tų bandelių su dešrelėmis. - Nusičiuopusi vieną iš jo lėkštės Ketė įsimetė į burną, Trevorui nė nespėjus paprieštarauti. - Mieloji, šįvakar atrodai nuostabiai.

Lena žvilgtelėjo į savo žvilgančią šviesiai mėlyną suknelę ir vėl išlygino audinį ant klubų, kur jis prigludo it nulietas, krisdamas iki pat sidabrinųjų aukštakulnių.

- Ačiū.

Lenai taip ir nepavyko įminti Trevoro ir Ketės paslapties, nors abu pažinojo beveik visą gyvenimą. Jiedu nebuvo susituokę, tą tikrai žinojo - patikrino parapijos įrašus - ir negyveno kartu. Gyveno dviejuose gretimuose sudurtiniuose namuose nuošalioje gatvelėje netoli užieigos, kur Lena užaugo, ir abu buvo nuolatiniai jos lankytojai.

Lena niekada nepastebėjo nieko, kas leistų manyti, kad tarp jų užsimezgę romantiški santykiai, be to, jie per daug ir per dažnai ginčijosi, kad būtų tikri draugai... ir vis dėlto juos beveik visada matydavo kartu.

Vieną dieną tai išsiaiškins. O šiandien turi svarbesnių reikalų.

– Ir aš jūsų ieškojau. – Lena žvilgtelėjo į stalus, kur svečiai galėjo pasivaikšinti patys. – Na, ir galėtų suktinukų su antiena.

Ketė įdėjo į lėkštę kelis suktinukus su antiena, dvi bandeles su dešrele, vištienos vėrinuką ir padavė Lenai.

– Ar turi kokių nors naujienų?

Lena papurtė galvą.

– Tikėjaisi, jūs ką nors žinosit. Kaip suprantu, su peticija dėl kaimo seniūnijos pastato išsaugojimo nieko nepavyko?

– Pasirodo, mūsų „gerbiamas“ vietos tarybos narys visiems, kas tik pakliuvo jam į nagus, pripasakojo, kad seniūnijos pastatas ir taip griūna. Kad nebėra už ką suremontuoti įgriuvusio stogo. Todėl parduoti yra vienintelis sprendimas.

Trevoro veido išraiška akivaizdžiai bylojo, ką jis mano apie tarybos narį Morganą. Lena negalėjo jam nepritari.

– Didžiausia bėda, kad jis teisus, – atsiduso Ketė. – Pakeisti stogą kainuotų astronominius pinigus, o patalpos nebuvo taip intensyviai naudojamos, kad išlaidos atsipirktų. Po paskutinės

audros net ir vietos šokoladinių pyragėlių kepėjai nutarė burtis mokyklos salėje. Rudoji Pelėda sakė, kad tąkart viduje buvo daugiau kibirų negu mergaičių.

- Tai jie parduos patalpas ir kas nors ten įrengs būstus, kaip atsitiko ir anksčiau.

Prieš penkerius metus vietoj nugriauto senojo Višklifo kino teatro iškilo daugiabutis. Dar dabar Vandens Šulinių kaimo metodistų bažnyčia buvo pačiame rekonstrukcijos įkarštyje.

- Na, bent taip kalbama, - niūriai patvirtino Trevoras.

- Jei žiūrėsime į šviesiąją šio reikalo pusę, panašu, dalis pinigų, gautų pardavus seniūnijos pastatą, pateks į bendruomenės sąskaitą, skirtą labdarai. - Kalbant Ketės veidas nušvito. - Taigi, kai viskas bus baigta, galėsime vėl ieškoti naujos vietos bendruomenės centro projektui.

- Tai puiku, - pritarė Lena, tačiau nesijautė taip entuziastingai kaip Ketė. Nors ir kiek pinigų gautų pardavus kaimo seniūnijos pastatą, vargu ar jų užteks kitoms patalpoms įsigyti ir tinkamai prižiūrėti. Taigi teks nuomotis ir pinigai sąskaitoje ištirps dar greičiau. Akivaizdu, kad ateityje teks rengti ne vieną renginį lėšoms

rinkti.

Gerai, kad Lena sugebėdavo įkalbėti turtingus ir privilegijuotus žmones remti bendruomenės projektus. Be to, puikiai mokėjo organizuoti užkeigos darbą. Iš tiesų turėjo daugybę gabumų, tačiau jos pačios šeima to visai nevertino. Tačiau kai Lenai kas nors buvo svarbu, ji nenuleisdavo rankų. O šis kaimas ir jo žmonės jai iš tikrųjų svarbūs. Todėl, kaip ir kitais kartais, sugalvos, kaip viską išspręsti.

- Mums praverstų rėmėjas, - balsu mąstė Trevoras. - Kas nors, kas turėtų daug pinigų ir noro - arba būtų skatinamas kaltės jausmo... sakyčiau, kaltė būtų net geriau... daryti gerus darbus.

- Kaltės jausmas motyvuoja, - sutiko Ketė. Lena žvilgtelėjo į lėkštę, nusprendusi neanalizuoti savo motyvų. - O ką manote apie Finą Klifordą, kad jau čia susirinkome? Ar galėtume iš jo ką nors išpešti?

- Galbūt, - tarė Lena, kilstelėjusi akis nuo lėkštės žvilgsniu tyrinėdama salę, ar čia galėtų būti potencialių aukų. - Bet jis neseniai persikėlė ir netrukus susilauks vaikelio. Be to, planuoja vestuves. Gal ir pavyks gauti lėšų, tačiau jis tikrai nebus didžiausias rėmėjas ir rimtai neįsitrauks į reikalą.

- Be to, jis būna čia, Klifordo dvare, - atkreipė dėmesį Trevoras. - Arčiau Višklifo nei Vandens Šulinių kaimo. O jei norime, kad mūsų bendruomenės centro projektą lydėtų sėkmė, turime rasti, kas turėtų ryšį su mūsų bendruomene, ar ne?

Ketė pritardama linktelėjo galva. Staiga Lenai už akių užkliuvo vyro, kalbančio su šios šventės šeimininke, figūra. Aukštas, tamsus, susimąstęs, jis išsiskyrė salėje kaip kaktusas tarp rožių. Didelis, dygliuotas, nepageidaujamas kaktusas.

Ir labai priminė...

Vyruui pasisukus Lenai pavyko gerai įsižiūrėti jam į veidą. Jos akys išsiplėtė. Ji tikrai neapsiriko.

Ką jau ten priminė... Tai tikrai jis.

Jei net nebūtų atpažinusi iš veido, staiga krūtinėje pradėjusi daužytis širdis ir taip viską pasakė.

Lena kaipmat nusigręžė ir įsmeigė akis į užkandžių stalą, ypač susidomėjusi Jorkšyro pudingu su jautiena ir ridikėliais.

Tačiau Ketė, regis, pastebėjo, į ką prieš tai buvo nukreiptas Lenos žvilgsnis.

- Man kilo mintis. Maksas Blaitas. Juk jis ką tik

paveldėjo dvaro rūmus, ar ne? O jie *tikrai* Vandens Šulinių teritorijoje. Ir, kiek žinoma, jis semia pinigus maišais. Ką manai, Lena?

Manau, pokalbį apie Maksą Blaitą būtų verta atidėti.

- Galbūt, - neišsiduodama tarstelėjo Lena, stengdamasi neleisti prisiminimams iškilti į dienos šviesą. - Kaip jums halumio piršteliai? Ne per daug prisigėrę riebalų?

Ketė ir Trevoras nekreipė dėmesio į jos bandymą nukreipti dėmesį į užkandžius.

- Panelės, ruoškit ginklus, - tarė Trevoras. - Jis pakliuvo į Viktorijos nagučius. Ir jie eina link mūsų.

Maksas Blaitas nepakentė vakarėlių.

Apskritai nesibodėjo renginių, pasilinksminimų ar susibūrimų. Bet vakarėlių iš tiesų nemėgo.

Net ir tokių, kuriuose taip gardžiai maitinama ir vaišinama tokiais gerais gėrimais ir kokį šįvakar surengė Finas su Viktorija.

Ir bėdų kėlė ne šeiminkai - jie malonūs ir protingi. Bėda net ne tai, kad jie pakvietė jį čia šį vakarą, nes atrodė, jog pakvietė visus

aplankinius, o dabar, gana netikėtai, ir jis pateko į tą sąrašą.

Ne, Maksą šiame vakarėlyje labiausiai erzino *žvilgsniai*.

Regis, visi be išimties svečiai bent akimirką tyrinėjo jį žvilgsniu – nebent tie, kurie dar nepastebėjo atvykėlio. Keli bandė su juo pasikalbėti – gal labiau ištraukti kokių nors įdomesnių žinių, – tačiau jų buvo nesunku atsikratyti. O kiti... tiesiog apžiūrinėjo.

Tačiau *žvilgsniu* galima pasakyti daugiau nei žodžiais. Visose akyse Maksas matė minčių ir emocijų verpetą.

Žinoma, susirinkusiems knietėjo sužinoti, kodėl Maksas po tiek metų grįžo į Vandens Šulinių kaimelį ir kokie dabar jo santykiai su Blaitų šeima. Daugelio, pažinojusių jį vaikystėje, veiduose buvo matyti pasipiktinimas ar nusivylimas. Kai kurių žvilgsniai kupini apgailestavimo – tikriausiai tų, kurie prisiminė jo motiną. Kitų veiduose, matant, ko Maksas pasiekė, virė pyktis. Moterys žvelgė į jį akivaizdžiai vertindamos – bet taip buvo ir kitur, kur teko lankytis, nors buvo linkęs į tai nekreipti dėmesio. Susidomėjimas jo šeima, jo istorija – visa tai būdinga tik šiai vietai. Višklifui ir Vandens Šulinių kaimui, greta esantiems miesteliui ir gyvenvietei prie

jūros, kuriuose prabėgo jo vargana vaikystė. Kur po motinos mirties prisiekė niekada negrįšias.

Kol Tobis Blaitas, Višklifo vikontas, visa tai pakeitė.

Maksas nenutuokė, kiek įbrolis papasakojo apie jį apylinkės gyventojams ir kodėl Tobis padovanojo jam Vandens Šulinių dvaro rūmus, bet, kaip patyrė savo kailiu, Višklife labai mažai kas lieka paslapyje. Ir juk visi, gyvenę tose apylinkėse, kai Maksas čia augo, negalėjo nepastebėti, kad motina specialiai davė jam Blaito pavardę, nors tėvas niekada jo oficialiai nepripažino.

Tai buvo vieša bendruomenės paslaptis – ir gėdos dėmė. Maksas – nesantuokinis senojo vikonto sūnus, gimęs tarp dviejų teisėtų paveldėtojų, Barnabio ir Tobio. Motina niekada nė nebandė slėpti jo kilmės, niekada to neneigė – iš tikrųjų, regis, net mėgavosi versdama visus pripažinti nepatogią tiesą.

Maksai, šiame pasaulyje būtina elgtis teisingai, net jei tai labai sunku, – sakydavo ji. – O sunkiausiomis akimirkomis tai daryti dar svarbiau.

O buvo *tikrai* sunku. Visą Makso vaikystę.

Kartais net nepakeliamai sunku. Nuolatinės pašaipos paaugus virto tikromis patyčiomis. Teisiantys suaugusiųjų kaimo gyventojų žvilgsniai, tikriausiai labiau skirti jo motinai už tai, kad „demonstruoja savo nuodėmę“, kaip kartą pasakė vienas iš jų, o ne jam, bet dėl to vis tiek jautėsi nuvylęs visus tuo, kad tiesiog egzistuoja šiame pasaulyje. Kasdien matydavo tą didžiulį namą ant kalvos suvokdamas, jog tėvas ten su dviem jo įbroliais apsimeta Makso apskritai nesant. Tad argi keista, kad jis maištavo? Krėsdavo eibes, dėl kurių žmonės būdavo *priversti* atkreipti į jį dėmesį, o ne jo nepaisyti. Taip tarsi pateisindamas jų lūkesčius.

Ar tai, kad spruko iš čia kuo toliau, vos tik baigė mokyklą.

Iškeliavo į pasaulį, kuris nežinojo, kas jis yra, ir parodė, kuo gali tapti be viso to bagažo. Pasiliko pavardę – kaip kitaip galėtų vadinti save po tiek laiko? – bet už Višklifo ir Vandens Šulinių kaimelio ribų Blaito pavardė niekam nieko nereiškė. Nuostabu, koks laisvas pasijuto.

Pats susikrovė turtus, pelnę vardą, susikūrė gyvenimą. Ir buvo viskuo patenkintas....